कथं दुष्टः स्वयं धर्म्मे प्रजास्त्वं पालयिष्यसि । आत्मानुजस्य जिह्रेषि सौमित्रेस्त्वं कथन्न वा ॥ १३२ ॥

कथमित्यादि। स्वयमात्मना धर्म्मे दुष्टः दुस्थः सन् अपदुः सुषुस्थदृत्यौणादिकः कुप्रत्ययः कथं प्रजाः पालयिष्यसि नैवेति भावः उपसर्गेचसंज्ञायामिति जनेर्डः कथं वा सौमित्रेर्भ्रातुरात्मानुजस्य कनीयसः आत्मानमनुजात दृत्यनौ कर्म्मणि दृति डः न जिह्रेषि न लज्जसे ॥ १३२ ॥ जं०म०

कथमित्यादि। त्वं कथं प्रजाः पालयिष्यसि अपि तु नैवेति भावः यतः स्वयमात्मनो धर्म्मे दुःस्थः दुःखेन तिष्ठतीति हनजनादिति डः दुष्ठुरिति पाठे औणादिकः कुप्रत्ययः षत्वञ्चाभिधानात् प्रजायन्तदृति प्रजालोकाः पूर्व्वेण डः स्त्रीत्वं संज्ञा चाभिधानात् आत्मानुजस्य सौमित्रेः कथं न वा जिह्रेषि न लज्जसे आत्मानमनुजातदृति पूर्व्ववत् डः ॥ १३२ ॥ भ०

मन्ये किञ्जमहं घ्नन्तं त्वामक्षत्रियजे रणे। लक्ष्मणाधिज दुर्वृत्तं प्रयुक्तमनुजेन नः ॥ १३३ ॥

मन्यदृत्यादि। किञ्जं त्वामहं कुतोऽपि जातं न राजजातं मन्ये यञ्जन्यामजाताविति डः घ्नन्तं मारयन्तं अक्षत्रियजे रणे क्षत्रियादजाते हे लक्ष्मणाधिज लक्ष्मणाग्रज नोऽस्माकमनुजेन भ्रात्रा प्रयुक्तं जातावपि दृश्यते अक्षत्रियजदृति उपसर्गे च संज्ञायामित्युक्तं असंज्ञायामपि दृश्यते लक्ष्मणाधिजदृति अनौकर्म्मणीत्युक्तं कर्म्मण्यपि दृश्यते अनुजदृति सर्व्वत्रान्येष्वपि दृश्यतदृति डः दृत्युपपदाधिकारः ॥ १३३ ॥ अ०म०